DECIZII

DECIZIA DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) 2022/1620 A COMISIEI

din 19 septembrie 2022

de stabilire a unui model de măsuri de contingență în cazul imposibilității tehnice de accesare a datelor la frontierele externe, inclusiv a unor proceduri de rezervă care trebuie urmate de autoritățile de frontieră în temeiul articolului 48 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 septembrie 2018 de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1077/2011, (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 și (UE) 2017/2226 ([1]), în special articolul 48 alineatul (4),

întrucât:

(1) Regulamentul (UE) 2018/1240 instituie Sistemul european de informații și de autorizare privind călătoriile („ETIAS") pentru resortisanți ai țărilor terțe scutiți de obligația de a deține viză în scopul intrării și șederii pe teritoriul statelor membre.

(2) În temeiul articolului 47 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1240, autoritățile de frontieră competente să efectueze verificări la frontiere la punctele de trecere a frontierelor externe în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) au obligația de a consulta sistemul central al ETIAS utilizând datele de pe banda de citire optică a documentului de călătorie. Din cauza unei defecțiuni tehnice survenite în orice parte a sistemului de informații al ETIAS sau din cauza unei defecțiuni a infrastructurii naționale de frontieră dintr-un stat membru, pot exista circumstanțe în care este posibil ca o autoritate de frontieră să nu fie în măsură să efectueze consultarea menționată la articolul 47 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1240.

(3) Scopul prezentei decizii este de a stabili un model de măsuri de contingență, inclusiv proceduri de rezervă care trebuie urmate de autoritățile de frontieră la frontierele externe în situațiile în care este posibil ca o autoritate de frontieră să nu fie în măsură să efectueze o astfel de consultare a sistemului central al ETIAS.

(4) Intenția este ca modelul de măsurile de contingență să fie utilizat atât sub formă de orientări, cât și ca bază, ajustată în funcție de necesități, pentru elaborarea și adoptarea de către statele membre a planurilor lor naționale de contingență în cazurile în care o autoritate de frontieră nu ar fi în măsură să efectueze consultarea sistemului central al ETIAS atunci când desfășoară verificări la frontieră la punctele de trecere a frontierelor externe în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/399.

([1]) JO L 236, 19.9.2018, p. 1.

([2]) Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO L 77, 23.3.2016, p. 1).

(5) Autoritățile de frontieră ar trebui să aibă posibilitatea de a deroga temporar, în cazul unei defecțiuni tehnice, de la obligația de a consulta sistemul central al ETIAS și de a verifica starea autorizațiilor de călătorie prin intermediul instrumentului de verificare menționat la articolul 31 din Regulamentul (UE) 2018/1240. În plus, este necesar să se stabilească conținutul notificărilor transmise de autoritățile de frontieră în cazul imposibilității tehnice de a efectua consultarea sistemului central al ETIAS din cauza unei defecțiuni a infrastructurii naționale de frontieră dintr-un stat membru.

(6) Dat fiind faptul că Regulamentul (UE) 2018/1240 se bazează pe acquis-ul Schengen, în conformitate cu articolul 4 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca a notificat punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2018/1240 în legislația sa națională. Prin urmare, Danemarca are obligații în temeiul prezentei decizii.

(7) Prezenta decizie nu intră în domeniul de aplicare al măsurilor prevăzute în Decizia 2002/192/CE a Consiliului ([3]). Prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

(8) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([4]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ([5]).

(9) În ceea ce privește Elveția, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([6]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ([7]).

(10) În ceea ce privește Liechtensteinul, prezenta decizie constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([8]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ([9]).

(11) În ceea ce privește Ciprul, Bulgaria, România și Croația, prezenta decizie constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care se raportează la acesta în sensul articolului 3 alineatul (1) din Actul de aderare din 2003, al articolului 4 alineatul (1) din Actul de aderare din 2005 și, respectiv, al articolului 4 alineatul (1) din Actul de aderare din 2011.

([3]) Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

([4]) JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

([5]) Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

([6]) JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

([7]) Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

([8]) JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

([9]) Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

(12) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ([10]) și a emis un aviz la 18 februarie 2022.

(13) Măsurile prevăzute în prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului pentru frontiere inteligente (ETIAS),

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Model de măsuri de contingență, inclusiv proceduri de rezervă în cazul imposibilității tehnice de accesare a datelor la frontierele externe

(1) În cazul în care este imposibil din punct de vedere tehnic să se efectueze consultarea sau căutarea menționate la articolul 48 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2018/1240, autoritățile de frontieră au următoarele posibilități:

(a) să solicite resortisanților țărilor terțe să prezinte starea autorizației lor de călătorie (valabilă, refuzată, anulată sau revocată) și perioada de valabilitate; în acest scop, autoritățile de frontieră pot stabili o conexiune la internet sau pot oferi acces la echipamentele instalate la punctele de trecere a frontierei pentru ca resortisanții țărilor terțe să se conecteze la instrumentul de verificare menționat în Decizia delegată (UE) 2019/970 a Comisiei ([11]);

(b) să stocheze local informațiile referitoare la intrări, cum ar fi datele de identitate sau datele din documentele de călătorie, pentru a permite verificarea ulterioară a stării autorizațiilor de călătorie ale resortisanților țărilor terțe care au intrat în perioada imposibilității tehnice. Autoritățile de frontieră pot stoca aceste informații numai pe perioada imposibilității tehnice și a verificării ulterioare; sau

(c) să fie scutite temporar de obligația de a consulta sistemul central al ETIAS.

(2) Notificările prevăzute la articolul 48 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2018/1240 se efectuează fără întârziere prin intermediul canalelor de comunicare partajate de autoritățile de frontieră, de unitățile naționale ale ETIAS și de unitatea centrală a ETIAS.

(3) Notificările prevăzute la articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1240, care trebuie comunicate de către autoritățile de frontieră unității centrale a ETIAS și unității lor naționale a ETIAS, conțin următoarele informații:

(a) punctul (punctele) de trecere a frontierei afectat (afectate) de defecțiune și autoritatea care nu a fost în măsură să efectueze consultarea; precum și

(b) data și ora la care s-a produs defecțiunea;

(c) dacă este posibil, descrierea defecțiunii și timpul de răspuns pentru rezolvarea acesteia.

Atunci când informează eu-LISA și Comisia, în conformitate cu articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1240, unitatea centrală a ETIAS furnizează aceleași informații ca cele primite de la autoritățile de frontieră.

Articolul 2

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

([10]) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

([11]) Decizia delegată (UE) 2019/970 a Comisiei din 22 februarie 2019 privind instrumentul cu ajutorul căruia solicitanții pot verifica statutul cererilor lor, precum și perioada de valabilitate și statutul autorizațiilor lor de călătorie în temeiul articolului 31 din Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 156, 13.6.2019, p. 15).

Adoptată la Bruxelles, 19 septembrie 2022.

Pentru Comisie
Președinta
Ursula VON DER LEYEN